

9.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Sàigòn, thứ Hai 19/1/1976.

Buổi chiều nơi quán *café* Con Rùa, những chiếc lá vàng cuốn bay tơi tả trên hè phố. Trời Sàigòn thời gian gần Tết mang cái vẻ dịu dàng đặc biệt. Tôi so đôi vai từng chấp theo từng cơn gió lạnh. Nghĩ đến những ngày sắp tới Nguyễn về Dalat mà nghe buồn rữ. Đột nhiên tôi nói nhẹ:

“Măn muốn cùng Nguyễn đáp chung chuyến xe đò lên Dalat, đi uống *café* suốt chiều tối, rồi ngay hôm sau Măn trở lại Sàigòn một chắc...”

Tôi bỏ lửng câu, cúi đầu cười mím.

Nguyễn nhìn tôi trân trối, đôi mắt nhuốm đầy xúc động. Xiết chặt tay tôi, chàng im lặng hồi lâu. Mãi sau, nói:

“Măn có biết là Nguyễn thương Măn sâu sắc đến dường nào không? Thú thật, Nguyễn đang thấy lòng bất nhẫn khổ sở quá.”

Tôi bật tiếng cười:

“Sao vậy? Đó chỉ là ước muốn của một đêm trở giấc có gió lạnh lùa qua khe cửa, Nguyễn cần gì để ý?”

Về bản thân càng rõ hơn, chàng nói nhỏ:

“Nguyễn thương Măn lắm, thương Măn lắm. Măn có biết điều này không?”

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Hai 19/1/1976.

Chiều nay đi chơi với Măn, không uống rượu, chỉ uống café, tình trạng khá hơn hôm qua nhưng buồn buồn xa vắng. Có lẽ buồn vì thiếu chất nồng của rượu, điều cần thiết để làm cho kỷ niệm và cuộc đời trở nên màu hồng.

Ở nhà Bà Ngoại, Bố nghe lại bài Concerto en Ré majeur của Tchaikovski. Bản nhạc quân quýt phô bày kỳ lạ. Thêm bài Valse en Do mineur của Chopin, nhỏ nhẹ triền miên. Bố muốn mình tan mất luôn trong những tình cảm êm đềm như thế, muốn ngồi mãi trong chiếc ghế bành khuất lẩn trong góc, nhắm mắt, lơ mơ. Âm nhạc dặt dìu xoáy buốt vào hồn. Thêm nữa là một kỷ niệm góp vào đồng kỷ niệm của Bố và Măn, bé bỏng, đáng yêu! Một cuộc sống, chuỗi ngày

dài và những kỷ niệm vụn vặt. Một ngày nào đó nghỉ ngơi, người ta đem những cái vụn vặt ấy kết thành xâu chuỗi để đời...

Hôm nay Bố viết truyện cho Trân Sa đỡ ẹt! Có lẽ vì Bố thiếu thứ ngây ngất kỳ ảo của rượu, máu như chảy chậm hơn, kỷ niệm trở về trong đầu lâu hơn...

Lúc chiều Mẫn có hỏi lý do Bố nghỉ uống rượu? Bố trả lời vì Kinh Kha đã chết. Và lại, uống rượu, Bố lỡ mãng quá, nghỉ đi là vừa!

Thôi uống khổ quá, nhớ làm sao cái dáng chiếc ly thanh thanh Bố nghiêng trong tay, những câu thơ phóng dật hào sảng, quán rượu ướp chút men với những trang hảo hán "chỉ bán con Kim Mao Cầu Vương với giá 50 triệu mặc dù buổi chiều nay không có tiền để ăn cơm!?" Lại là một kỷ niệm với Mẫn ở quán rượu Tam Nguyên, nó làm sống dậy trong Bố những quán rượu xa xăm trong các truyện kiếm hiệp.

Sắp đến Tết rồi, Bố phải về Dalat, phải xa Mẫn vài ngày nhưng hẳn là thiếu vắng nhớ nhung lắm.

(Cũng chiều nay Mẫn bày tỏ ý định của một đêm trở giấc nhớ đến Bố, muốn cùng Bố lên Dalat một ngày rồi ngày hôm sau Mẫn về lại Sài Gòn. Mẫn bảo Bố đừng cho ý kiến và cũng đừng phê bình chi cả, nhưng rõ ràng ngay lúc ấy Bố cảm thấy thương Mẫn thật dạt dào sâu sắc.

Sao lại là ý nghĩ trong cơn trở mộng một đêm có gió lạnh lùa qua khe cửa trống, căn gác như rộng hẳn ra, chiếc áo Bố xô lệch đâu mất trong giấc ngủ mộng寐?...

Trân Sa à, Mẫn có kêu tên Bố như một tối nào Mẫn đã gọi khi đi Trinh lên gác? Sao Bố thấy bất nhẫn khổ sở quá! Lần ấy Mẫn kể cho Bố nghe làm cho Bố chột thấy tê tái xót xa nhiều.

Mấy hôm nay Bố vẫn đọc "Quyển Truyện Của Tôi Và Vợ Tôi".

Người về bên ấy sao mà lạnh

Nhịp trúc ta về lạnh mấy mươi...

Nhắc đến Dalat, mùa Noel vừa qua, Bố thấy như một hạnh phúc hân hỷ quý giá. Bố vẫn nói với Mẫn, kỷ niệm ấy thật đau xót kinh hoàng với Bố ngay cho đến hôm Bố từ già Dalat mà đi. Nhưng mãi mãi, Dalat 1975, quyển truyện của Trân Sa mùa Noel vẫn là những hình ảnh thật đẹp, cô đọng. **Một đời có lẽ người ta chỉ có một quyển truyện "nước mắt biến thành giọt châu" như quyển truyện ấy.** Có lẽ ý nghĩ lệch lạc, nhưng hề gì?

Bố sẽ đem theo quyển truyện Trân Sa, sống lại từ đầu và ghi vào trong đó những điều chưa nói tới, những cảm nghĩ sâu kín nhất của Bố.

Mẫn lên Dalat với Bố một ngày. Mẫn bảo Bố chẳng nên có ý kiến và nói đó là chuyện của một đêm trở giấc đã qua. Mẫn cũng có ý định đi Nha Trang, lại cũng muốn ở Sài Gòn vừa ăn Tết với Bà Ngoại vừa viết truyện cho Trân Sa luôn.

Bố lên Dalat, ciru mang lại khoảng thời gian cũ mới quen Mẫn, tưởng tượng lại mùi son của nụ hôn đầu Mẫn trao cho Bố, dào dạt mới kỷ niệm đã ướp băng mùa Noel năm cũ. Kỷ niệm làm thành một mớ lộn xộn trong tim, Bố đã quen ghi bằng ngày tháng, đi tìm lại thời gian đã mất bằng mùa xuân vắng...

Đêm nay gió thật lạnh. Bố nhớ cái áo laine trắng của Mẫn, chiếc áo Mẫn đã không đem theo lên Dalat. Mẫn bận chiếc áo ấy thật hiền hòa dễ thương. Đêm đầu trở lại Sài Gòn đi uống café với nhau, Mẫn đã bận áo đỏ với quần jean màu đỏ, trông vừa đứng đắn vừa du côn ra phết! Những lúc ấy, Bố nhìn Mẫn mãi, nuốt chững.

Cũng dạo sau này Bố thấy Mẫn chịu khó đánh mắt xanh xao đến lịm người. Bố định nói cảm ơn Mẫn nhưng ngại thốt nên lời. Bố chỉ nhìn mãi, mê hoặc và cuối cùng mất hút trong đôi mắt có màu xanh ấy.

Bố không biết tại sao lòng Bố có màu xanh từ mắt Mẫn mà trong tim lại càng xanh hơn nữa? Thế mới lạ! Cho nên luôn luôn Bố nghĩ, Bố không có quyền nói bá láp khi Mẫn đang có màu xanh rất đậm chiếu trên đôi mắt. (Trân Sa nói Bố sao không ai bằng! Dù vậy lúc nào Bố cũng đều nói thật.)

Trân Sa này, màu xanh con mắt thế nào? Đẹp không? Riêng Bố thì đẹp quá. Màu xanh ngọt lịm suốt cuộc đời. Người yêu xanh xao phải đánh đôi mắt xanh lè cho cuộc đời xanh rờn! Thiên hạ đều trắng bóc ra cả.

(Bố nhớ hôm nào Mẫn kể cho Bố nghe về sự phản đối của gia đình Bà Ngoại về sự maquillage quá đậm của Mẫn. Bố không hiểu chữ “đậm”. Có lẽ là không lọt lọt?)

Bố nghĩ gì nhỉ? Không gì cả! Chỉ thích ngâm mãi trong đầu bài thơ Đường, người vợ nhờ chồng đánh mắt xanh lè giùm thôi. Bài thơ cũng hào sáng như thường!

[]